

ховання учнів, повинен навчати дітей **хімії**, а не підручнику хімії. На жаль, зараз дуже мало хороших шкільних підручників з хімії, а дехто з вчителів при викладенні нового матеріалу боїться відступити від тексту підручника, навіть тоді, коли цей текст не відповідає принципу науковості. Багато методистів і вчителів хімії переконані, що сьогодні не можна в школі давати поняття кислотності і основності лише за теорією Арреніуса, не можна вчити органічній хімії на рівні Вьолера, який вважав її «дрімучим лісом», не можна перетворювати важливий навчальний предмет у суцільні фокуси.

Перед хімією, як шкільним предметом, насамперед, стоять такі завдання:

- Системне формування знань про основи науки в контексті її історичного розвитку; оволодіння способами добування, переробки і творчого застосування цих знань; розвиток системного хімічного мислення.
- Розкриття ролі хімії в пізнанні природи і матеріальному забезпеченні розвитку цивілізації і життя суспільства; забезпечення хіміко-екологічної освіти і виховання; підвищення культури населення для вибору правильних пріоритетів і орієнтирів в умовах глобального погіршення екологічної ситуації.
- Формування хімічної картини природи як компоненти наукового світорозуміння, як умови виховання гуманістичних ціннісних орієнтирів і усвідомленої позиції особистості.
- Різномісний розвиток особистості засобами предмету хімії; сприяння адаптації учня до умов навчання і навколишнього життя, що постійно змінюються, шляхом формування загальнонавчальних і предметних умінь і навичок.

Вирішуючи суто хімічні проблеми можна попутно розкрити роль хімії в діяльності людини (в промисловості, в сільському господарстві, в медицині, в побуті тощо).

Сьогодні необхідно більш інтенсивно розвивати пропаганду природничих і технічних знань. Сучасна людина повинна чітко уявляти собі загальну картину світу, головні закони Природи. Такі знання слід закладати ще в середніх загальноосвітніх закладах і розвивати далі у вищих навчальних закладах, причому на факультетах гуманітарного профілю також. Гуманітарна освіта у відриві від природничих знань може створити лише однобічну, часто навіть помилкову уяву про природу, суспільство і його проблеми.

ПРО ДЕЯКІ АСПЕКТИ СТАТЕВОГО ВИХОВАННЯ ЯК ФОРМУВАННЯ СІМ'ЯНИНА

Туренко А.В., Шостак К.М. (м. Полтава)

Сьогодні суспільство стурбоване тим фактом, що у молоді спостерігається феномен девальвації сімейного обов'язку: 70-80% шлюбів розриваються; поширився громадянський шлюб, де чоловік вважає себе нежонатим, а жінка – заміжною; збільшилася кількість небажаних вагітностей: із чотирьох запліднень зародок до народження розвивається лише у однієї жінки; неабиякого розмаху набрали венеричні хвороби та СНІД; гостро постала проблема охорони сексуального та репродуктивного здоров'я підлітків.

Число дитячих будинків та інтернатів на Україні надзвичайно велике і дивує те, що 90% дітей у них – соціальні сироти, тобто, сироти при живих батьках.

Все це красномовно говорить про низький рівень сексуальної культури, дефіцит знань у молоді для створення та планування сім'ї.

Ще Блонський у 1917 р. писав, що у статевому вихованні повинна стояти установка на сім'ю, на моральні критерії створення сім'ї.

Виховання сім'янина, на наш, погляд повинне включати:

- мотивацію потреби до створення сім'ї;
- формування морально-психологічної готовності до вступу в шлюб;
- моделювання психологічної установки на дітей, як вершину кохання, виховання їх у сім'ї;
- бережне ставлення чоловіка до дружини як матері його дітей, берегині родини; дружини до чоловіка як батька її дітей, захисника й опори у житті для сім'ї;
- турботу про єдність моральної свідомості й сексуальної поведінки.
- Умовами ефективного виховання сім'янина повинні виступати:
- усвідомлення себе як носія певної статі;
- розуміння себе як члена родини, освоєння різних сімейних ролей у певні відрізки часу;
- прояв толерантності до своїх рідних.
- Переживання потреби збереження сімейних відносин, кола сімейних цінностей.

Завдання вихователів – забезпечити перехід від побутового досвіду сімейного життя учнів до наукових уявлень процесу створення сім'ї, взаємодії статей. Форми реалізації виховних задач по формуванню сім'янина – найрізноманітніші і залежать від творчості педагогів.

ПОЛТАВСЬКИЙ БІШОФІТ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ

Шабельник О.О. (м. Полтава)

Близько двохсот мільйонів років назад під дією тектонічних процесів первісне море опинилося під товщею гірських порід. Сольовий склад його був дивно спорідненим біологічним організмам: великий зміст магнію, калія, кальцію, йоду, бромі і багатьох мікроелементів благотворно позначилося на зародженні і розвитку життя на Землі.

Зараз пласт залягає на глибині більше двох кілометрів і має температуру близько ста градусів, тому добути мінерал представляє значну трудність. Під величезним тиском нагнітається артезіанська вода, яка розчиняє мінерал. На поверхню зі свердловини виходить гарячий маслянистий розсіл, який в уникненні руйнування мінералів потрібно захистити від контакту з металом, повітрям і світлом. Тільки тоді повністю зберігаються всі мікро- і ультрамікроелементи і лише тоді можливе використання всіх благотворних властивостей Полтавського бішофіту.

Бішофіт- це кристалічна сіль, що залишилася від випаровування стародавнього моря, вперше виявлена в цехштейнових відкладеннях Німеччини німецьким вченим Густавом Бішофом, на честь якого вона і була згодом названа.

У викопному стані бішофіт зустрічається у вигляді соляної зернисто-кристалічної породи. У чистому вигляді кристали бішофіту прозорі, але можуть мати біле, рожеве і буре забарвлення залежно від домішок.

Бішофіт має гіркувато-солоний гострий пекучий смак, твердість його 1,5; питома вага 1,59-1,61 г/см³, електропровідний. Встановлено, що бішофіт містить в своєму складі декілька десятків мікроелементів, концентрація деяких з яких наближається до промислово значущою. У нім міститься також незначна кількість сульфатних мінералів і група гідролюд.

Зустрічається бішофіт на багатьох континентах, в різних за віком відкладеннях, зокрема в сучасних. У колишньому СРСР знахідки у вигляді незнач-